

Аліса ГЕРМАН – юна українська художниця і письменниця. Народилася 19 вересня 2005 року в місті Павлограді на Дніпропетровщині. Нині проживає в місті Києві.

З ранніх літ малює, внесена до Книги рекордів України як наймолодша майстриня петриківського розпису (2016), має 20 персональних виставок художніх робіт у цій техніці. Авторка проекту «Популяризація та захист петриківського розпису в Україні», у рамках якого провела низку творчих зустрічей, майстер-класів (2015–2019) та, як член Малої Академії наук України, написала й успішно захистила науково-дослідницьку роботу «Поні-вечені шедеври Петриківського розпису як скарбу української нації (на прикладі пошкоджених настінних розписів магазину «Казка», м. Київ)» (2019).

Пише дитячі оповідання і казки, ілюструючи їх власними малюнками. Друкувалася в газеті «Літературна Україна» (2017, оповідання «Бобри»), канадському міжнародному літературному альманасі «Порт-Фоліо» (2018, казка «Котикові справи»), нашому альманасі «Рідний край» (2018, добірка «Петриківський кіт») тощо. Також є активною дописувачкою часопису літературно-меморіального музею імені М. Т. Рильського (м. Київ).

Учасниця багатьох міжнародних та всеукраїнських творчих акцій. Нагороджена відзнакою «За особливі досягнення. Дитина року – 2017» та «Дитина року – 2018» від Всеукраїнської премії «Диво Дитина» (2017, 2018), лауреатка літературної премії імені Лесі Українки в номінації «Проза» конкурсу «У пошуках літературних талантів» (2017), переможниця літературних конкурсів «Лист до Святого Миколая» (2016), «Я зміг» (2017), «Творчі канікули» (2018), володарка «Смарагдового Дюка» у Міжнародному багаторівневому конкурсі імені Дюка де Рішельє сезону 2018 тощо.

Пропонуємо продовження її цікавого циклу про мудрого й бешикетного домашнього мешканця, котрий уже встиг сподобатися багатьом нашим читачам.

ПЕТРИКІВСЬКИЙ КІТ

Загадкове облісіння

Сьогодні я добре вмовстився в бабусиній шафі. Який же зручний її улюблений кошик!

Чесно кажучи, бабуся не зраділа тому, що саме там я зробив свою схованку. Вона саме почала пхати свою руку в кошик, мабуть, хотіла щось там намацати. Я її трохи вкусив. Так, для профілактики...

Бабуся від несподіванки здійняла вереск на всю квартиру:

– Ой-ой! Що ж це робиться! Хтось підсунув капкан! Я тільки-но руку... кошик... засунула! Ай-яй-яй! Боляче!

Я, звісно, фиркнув від сміху!

Однак невгамовна бабуся знову почала швидко мацати рукою в кошику та несподівано схопила мене за вухо й почала тягнути. Тут-то мені вже стало не до сміху!

Бабуся в кошику шукала
Чи то мило, чи то сало,
Невгамовний котик був,
Він бабусю я-як куснув!
А вона його за вухо
Захопила, немов муху!

Котик враз заверещав
І стареньку налякав!

– Ага! ФІЛІП! Це знов ти! От, хвостата шкода!
Ти взагалі став невинуватий! – галасувала бабуся.

– Ня-яв! – нявкнув я.

Згодом усе заспокоїлося, і я задрімав...

– От, нарешті! Заснув! – почув крізь сон голос своєї наймолодшої хазяйки. Вона тихенько відкрила шафу, дістала плетений кошик зі мною всередині.

– Філя спить, тому саме зараз можна його спокійненько підстригти. – Аліса взяла ножиці, катушку ниток і шматочок паперу. На грудці збрала пучок шерсті та почала рівненько відстригати. Розклала шерсть у рядок...

Увесь цей час я брикався лапками, бурмотів та щось нявкав уві сні. Хазяйка нарешті збрала стільки шерсті, скільки їй було необхідно. Обережно загорнула її в папірець і повернула кошик зі мною в шафу...

Трохи подрімавши, я прокинувся... Якесь дивне відчуття...

– Бр-р-р! Холодно... Чому б це?

Я глянув на свій животик... Ба! Він же лисий! Залишилося лише декілька шерстинок на моєму кругленькому пузі. Мене охопив жах...

Я швидко підбіг до дзеркала, почав розглядати себе з усіх боків. На спині вся шерсть була на місці.

А от на животику, на моєму улюбленому животику її взагалі не було... Я крутився біля дзеркала й розмірковував, чого це я перетворився в лисопуза?

Спав собі я спокійненько,
Раптом стало холодненько,
Глянь на пузо – який жах!
Шубка зникла! «Ох!» та «Ах!»

У цей час моя хазяйка ввімкнула свій улюблений серіал про «Шерлока Холмса». Дівчинка підійшла до мене і взяла на руки. Аліса дуже любить детективи, особливо цей. Почалася нова серія... Вслухаючись у кінорозмови, я задумався: «Чому б і самому не стати на деякий час детективом?» Я вирішив дослідити всі подробиці зникнення власної шерсті.

Кіт–детектив

Я – кіт-детектив! У кожного нишпорки повинні бути записник, олівець та лупа. Про це я дізнався із серіалу «Про Шерлока Холмса».

Так-так... Спочатку треба скласти план припущень, потім спростовані версії викреслити, а правдиві розслідувати. Ось який секрет Шерлока Холмса!

Номер припущення	Імовірна причина зникнення	Обґрунтування
Припущення 1	Через те, що забагато сплю	Я і досі так само багато спав, але ж не лисів. Чого б це я через сон полисів би? Ні, ні! Такого бути не може! Ця версія навряд чи є правдивою.
Припущення 2	Через мій нерухливий спосіб життя	Ні, я веду активний спосіб життя. А хто бігає від бабці кожен день? Ні! Це припущення я відкидаю!
Припущення 3	Алергія на м'ясо	А яка алергія на м'ясо? Ну яка тут алергія? Їм його собі, нікого не чіпаю! Ні! Ця теж не підходить.
Припущення 4	Алергія на хазяйку Алісу	А яка алергія на Алісу? Я сплю з нею, граюся, роблю уроки! Ні, на неї точно ніякої алергії!
Припущення 5	Через те, що вкусив бабусю	З якого переляку в мене зникла шерсть через те, що я вкусив бабусю! Ну, вкусив, і що тепер? Їй це тільки на корись. Вона ще й дякувати повинна. Ні, ця версія теж не підходяща.

Отже, стосовно зникнення шерсті в мене виникло кілька припущень:

Жодна версія не підходить! Треба обшукати кожну шпаринку, цяточку під лупою, кожне підозріле місце! Я – Філіп Холмс і буду діяти саме, як він!

«Мишам вхід заборонено!», або ковбасо-сосисочні пригоди

Від стількох думок я заплющив очі й одразу заснув... Мені наснився чудернацький сон...

Узагалі-то я – домосід, але вдома слідів зникнення шерсті не знайдено, тому вимушений їх відшукати за стінами будинку. Я непомітно вискочив у під'їзд поміж ніг бабці. Стрімголов побіг сходами вниз... Вийшов на вулицю й почав розглядати все навколо. Усе підозріле. І звуки, і люди, і тварини.

Я рушив уперед. За рогом великого будинку побачив дивних істот, які обурено галасували.

– Привіт, мене звати Філя! Я – кіт, а ви хто такі? Чому ви галасуєте? – спитав у них.

– Привіт! Ми – миші. У нас проблема... Бачиш червоний знак? – миші тицьнули маленькими лапками на знак, який стояв біля кіоску із чимось смачним. На знаку було написано «МИШАМ ВХІД ЗАБОРОНЕНО!».

– Його ще вчора не було! Ми могли спокійно дегустувати сосиски та ковбаски! – стурбовано вигукнули миші.

– То дегустуйте собі на здоров'ячко! Мене б це не зупинило! – сказав я.

– Справді! Чого це ми чекаємо?! Ходімо! Ти з нами? Там весело та смачно! – радісно вигукнули миші.

Я погодився, і ми рішуче рушили до кіоску із сосисками...

Що тут почалося! Ми смакували великі, маленькі, товсті, довгі, короткі, і докторські, і мисливські, і молочні, і котячі, і дитячі види сосисок... Я ще ніколи так не об'їдався! Мабуть, ми з'їли півмагазину! Ніколи не подумав би, що в мене стільки влізе!

Наїлися ми досхочу, тому вирішили побешкетувати. Ми набрали сосисок і залізли на дах кіоску. Почали шукати собі мішень. Побачили якусь дамочку. Вона повільно проходила повз та розглядала вітрини магазинів. Ми влаштували обстріл. Коричневе мишеня взято жбурляло маленькими мисливськими сосисками жінці у спину. Вона обернулася, показала нам кулак, швиденько схопила мисливську сосиску та жбурнула нею в наш бік.

– Йо-йой! – скрикнуло сіреньке мишеня, у якого влучила підступна сосиска. А жіночка вже зникла у провулку...

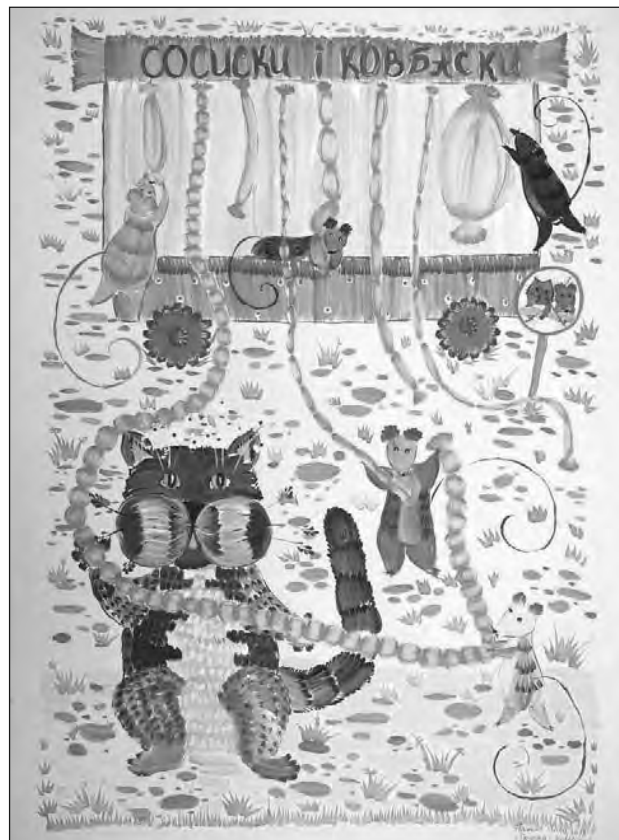
Ми вимушені були шукати собі нову жертву. Тихенько заглянули під дах кіоску. Там стояла товста, незграбна продавчиня.

– О-о-о! Гарна мішень! В неї ми точно влучимо! – радісно закричали бешкетники.

Я знайшов найбільшу докторську ковбаску, за неї вчепилося одне з мишенят. Я прицілювся. Приготувався і жбурнув ковбасу в бік продавчині.

– Йой! – лише встигло скрикнути мишеня, як ковбаса влучила у спину жінці.

Та почала крутитися в різні боки, шукати, хто це бешкетує.

Її обличчя горіло червоним вогнем від злості! Але зрештою вона заплуталася у власних ногах і впала.

Ми дружно зареготали! – Оце так пригоди! Я й не сподівався, що буде так весело проводити розслідування!

Поки я й декілька мишок улаштували обстріл сосисками, інші танцювали вальс. Музика лунала з радіоприймача. Пари склалися з мишки і сосиски. Миші раз за разом, витанцьовуючи різні па, відкушували шматочок свого партнера... А сіра мишка взагалі танцювала без партнера... Вона його вже з'їла...

Оце так! Не хотів би я бути її партнером по вальсу... Мої думки перервав крик продавчині:

– Ага! Ось ти де! Тобі одного разу було недостатньо! Знов ти – гидке і бридке мишисько! – У жінки у руках з'явився величезний віник, яким вона почала ганяти нещасне маленьке мишеня.

– Ой-йой! Ненавиджу віники! – вигукнув я.

– Ффу-х! – віник просвистів повз мою голову.

– Ффу-х! – віник знову просвистів повз мій хвіст.

Я з переляку заплигнув на голову цієї кремезної жінки. Вона випустила з рук віник і розгубилася.

Миші скористалися моментом і втекли за кіоск. Я побіг за ними. Коли ми віддихалися від такої пригоди, я запитав у мишеняти:

– За що це вона тебе так не любить?

– Це довга історія... – відповіло мишенятко Бім.
 – Учора, як зазвичай, я дегустував новий сорт сосисок. Добре наївшись, ненароком заснув. Спав я, спав, але прокинувся від передчуття, що мене кудись поклали. Це була велика сумка. Виявилося, що мене продали, разом із трьома кілограмами сарделенок, якомусь товстуну. Дядько не побачив, що я заснув у його продуктах. Удома він вирішив зробити собі бутерброд, узяв шматок хліба та поклав на нього замість сарделенки мене... – Було видно, що мишеня сильно хвилюється, однак продовжує свою розповідь. – Коли я прокинувся, то побачив щось страшне! Якись великі криві зуби клацали над моєю нещасливою головою, гаряча слина стікала по жирних щоках. Від жаху я кинувся на обличчя дядька й учепився своїми маленькими зубками в його ніс! Дядько як закричить! Схопив мене за хвіст, почав відтягувати від носа. А мені страшно! Я ще сильніше його кусаю! – Бім так захопився розповіддю, що ненароком ухопився за мій хвіст своїми зубами.

Мені довелося спіймати та трохи потрусити мишенятко, щоб привести його до тями.

– Агов! Заспокойся! – вигукнув я. – І чим же закінчилася твоя пригода?

– Дядько дуже розлютився й повернув мене до кіоску із сосисками. Він почав гарчати на продавчиню, сварити її за зіпсований товар. А та схопила свій великий віник і вигнала мене разом із тим дядьком на вулицю. Сьогодні вже з'явився знак із написом «Мишам вхід заборонено!».

Шлях до Лисопузії

Після розповіді Біма інші миші запитали:

– Ой! Філю, а чому в тебе лисий живіт? Із тобою все гаразд?

– Я й сам не знаю... Ням! Ось почав власне розслідування.

Тоді ж я розповів новим знайомим свою чудернацьку історію.

– Х-м-м... Я знаю, як вирішити твою проблему! – весело відповів Бім. – Якось я потрапив у таємниче містечко Лисопузія¹. Я чув, що там живуть такі ж коти, як і ти, із лисими пугами...

– Отакої! Дуже цікаво! А ти знаєш, як туди дістатися? – запитав я.

– Так! Я можу допомогти тобі, – відповів Бім.

Виявилося, що потрапити в містечко Лисопузію нам допоможе саме той дядько, який купував сарделені в нашому кіоску. Цей чоловік працює водієм і розвозить сосиско-ковбасні вироби по всій країні. Бім випадково дізнався, що дядько саме сьогодні вирушає до Лисопузії.

Отже, нам потрібно сховатися в машині заздалегідь. Автівка стоїть неподалік кіоску. Чоловік саме завантажує товар.

Ми тихенько залізли в салон і заховалися під сидінням. Бім сказав, що краще не показуватися на очі тому дядькові. Тож сиділи й чекали. Сиділи й чекали. А дядько все вантажив і вантажив. Запах соковитих ковбас заповнив усю машину. У мене та й у мишей почали бурчати животи:

– Буль-буль! – чулося із животика Біма.

– Бур-бур! – неначе у відповідь відгукувалося в моєму животі.

Живіт забуркотів ще гучніше... Я вже втомився терпіти:

– Бім, коли можна попоїсти? Ням! Я вже такий голодний! – прошепотів.

– Ш-ш-ш... Давай зараз! – ще тихіше прошепотів голодний Бім.

Мишеня тихенько прокралося в багажник, схопило торбинку із сосисками й затягнуло її крізь шпарину під сидіння. Ми із задоволенням попоїли...

Я зручно влаштувався на підлозі. Мене почали охоплювати сумні думки. Я вже скучив за Алісою.

– Стоп! Здаватися вже пізно! Треба провести розслідування! – думки перервав звук мотора та галас мишок...

– Що це? Ми вже їдемо? Як машина ввімкнулася сама? Але ж ніякого дядьки-водія ще немає! Що ж робити? – галасували мишенята.

– Ні! Машина сама ввімкнутися не може! Хтось має натиснути на педаль газу! – закричав я.

– Ні, ми не натискали! – перелякано загаласували мишенята.

Усі швидко кинулися до сидіння водія та побачили, що Бім ухопив велику ковбасу. Вона міцно спиралася на педаль газу. Мишеня відкушувало шматок за шматком, нічого не помічаючи навкруги.

– Йой! Машина рушила сама! Що ж робити! Ми не вміємо кермувати! – кричали миші.

Мої думки швидко-швидко рухалися у голові, як і автівка, яка розганяла переляканих перехожих. Я згадав, що бачив, як тато хазяйки Аліси керував авто.

– Давайте спробую! – несподівано для себе вигукнув я.

– Ура! Давай швидше за кермо! – скрикнули за непокоєні друзі.

Я заскочив на переднє водійське сидіння. Але не дістав до керма і скотився вниз. Миші швидко зреагували. На мої плечі заплигнув Бім, далі ще одна і ще одна мишка... Бім схопив ковбасу, яку не встиг доїсти, і зачепився нею за кермо... Нарешті автівка хоч трохи стала керованою.

Дядько, саме повернувшись у бік багажника, його не побачив. Натомість він побачив, як його машина самостійно рухалася, розганяла людей, котрі з переляку стрибали в кущі. Дядько кинув пакети із сосисками та почав гнатися на нами...

¹ Лисопузія – українською мовою з котячої перекладається як село Петриківка, що розташоване у Дніпропетровській області України.

– Гей! Зачекай! Ти куди? – вигукував він, намагаючись наздогнати автівку.

– Йому корисно побігати! – подумав я й одразу помітив, що водій наздоганяє нас. Він заплигнув на своє місце й ухопився за кермо. Ми ледве встигли сховатися під заднім сидінням.

Після такої пригоди всі тварини втомилися й позасинали, продовжуючи свій шлях до таємничої Лисопузії разом із дядьком-водієм...

Лисопузія!

Їхали ми. Їхали спокійно... Аж тут – ба-бах! Машина різко загальмувала. Я та мої друзі вилетіли у вікно. Ми покотилися по траві.

Навколо мене літають квіточки, немов метелики... Багато квіточок... Жовті, сині, рожеві... Аж тут з'являється червона калина. Гарна така, яскрава калина... Усе кружляє... Мабуть, здалося...

Трохи отямившись, я вирішив запитати у друзів:

- У мене тут квіточки літають! Це мені здається?
- У нас вони теж літають! – відказали миші.

Я стряхнув головою і побачив барвисту зупинку, розписану квітами та плодами калини. Поміж квітів виднівся напис: Лисопузія.

– Ох! Невже ми приїхали?! Ура! – промайнуло в голові.

Коли всі опритомніли, ми рушили вивчати місцевість.

Дорогою, що зміїлася поміж невеличкими хатинками, ми зустріли зграйку котів. На жаль, вони не були лисопузами. У цих котів було навіть дуже багато шерсті. Довгої та пухнастої.

Я вирішив, що вони нам нічим не допоможуть, і ми рушили далі.

Лисопузія розташувалася на гарній рівнині. Багато маленьких будиночків було розписано різними малюнками, переважно квітками. Ми із захопленням роздивлялися навколо. Так крутилися, що аж голова закружляла в такому буянні квітів.

Нарешті на горизонті побачили величезний будинок, розписаний квітами та пташками.

– Хмм.. Можливо, там щось знайдемо! – майнула думка надії.

Зайшли всередину... Це був центр «Лисопузія». У коридорах панула тиша... На стінах висіло багато гарних картин.

Миші стрибали, намагаючись ближче роздивитися картини на стінах. Я захопив із собою лупу, вивчав кожну цяточку. Проте так і не знайшов нічого підозрілого. Рушили далі. В іншій залі був міні-магазин дерев'яних виробів, розписаних якимсь візерунком, мабуть, лисопузівським².

Ми набрали повні лапки усіляких сопілок, гарних тарілочок, дерев'яних ложок. Жбурляли одне одному різнобарвні розписані яйця, котили дерев'яні блюда... Крізь наш веселий галас почули дивний звук: «Бах-ба-бах! Бум-бу-бум!»

Звісно, що трохи перелякалися. Але вирішили подивитися, що ж це там відбувається...

Підійшли до ще однієї зали, із якої лунали дивні звуки. Я поглянув із-за дверей і побачив якесь незрозуміле дійство...

Посередині стояла дерев'яна статуя КОТА, розписана різними квітками. Поряд виднілася дерев'яна діжечка з паличками, на яких були прикріплені шматочки гарної, ніжної шерсті. Ці палички нагадували величезні пензлики.

Навколо статуї кілька довгошерстих котів танцювали дивні ритуальні танці.

«Бах-ба-бах! Бум-бу-бум!» – стукали вони дерев'яними розписними ложками по дерев'яних тарілках.

Інші коти голосно вигукували:

– О-о-о! Великий Коте! Лисопузище!!! Коте-Лисопузе, зроби і нас лисопузими!

Білі, чорні й різнокольорові коти з довгою шерстю розмахували власними хвостами, кружляли в ритуальному танці. Ми тихо, заворожено дивилися на них, доки одна мишка не пікнула від здивування.

Зненацька танці зупинилися. Нас ураз помітили та схопили, а потім зв'язали міцною мотузкою.

² Лисопузівський розпис (у перекладі з котячої мови) – петриківський декоративний розпис.

– Не чіпайте нас! Ми лише намагаємося з'ясувати, чому в мене лисий живіт! – скрикнув я.

– Ти що, кіт-лисопуз? – запитав один із танцівників, розглядаючи мене уважніше.

– Так! – відповів я і розповів свою історію. Коти швидко звільнили полонеників.

Їхня дивна поведінка спантеличила нас, а сміливий Бім усе ж запитав:

– А навіщо ви танцювали ці танці?

– Ми дуже хочемо стати такими ж котами, як і лисопузи. До них тут особливе ставлення! Їх гарно годують, роблять масаж, дають гратися справжніми мишами. Усе-усе робиться в Лисопузії лише для них! – відповіли довгошерсті коти, тицьнувши в мій бік своїми лапками.

– Тому ми поклоняємося цій статуї Кота-Лисопуза.

Я вже сміливіше почав розпитувати в нових знайомих, чи не знають вони, де можна знайти тих дивних лисопузів. Мені конче потрібно завершити власне розслідування.

– Авжеж, ми знаємо, де знайти цих котів.

Радості не було меж, адже коти погодилися відвести нас на фабрику котів-лисопузів.

Завершення розслідування

Я вирішив не відкладати свої пошуки! Але... де ж ця фабрика? Довгошерсті коти вказали нам напрямок руху, однак самі не пішли з нами. Вони побоювалися лисопузів, хоч і прагнули стати такими, як вони.

– О! Дивіться! Який довгий паркан! Та ще й увесь розписаний гарним розписом! Мабуть, це паркан тієї самої фабрики...

– Але як ми потрапимо всередину? Тут неможливо пройти! Жодної дірочки! А паркан такий довгий! – спантеличено вигукнув Бім.

Я трохи подумав і запропонував своїм друзям перекинути мене через паркан:

– Ви мене перекинете, а я сховаюсь і подивлюся, що там робиться.

– О! Гарна ідея! Ми спробуємо. Можливо, саме за тим парканом розгадка таємниці котів-лисопузів?

Мишки разом схопили мене за чотири лапки та з розмаху закинули за паркан.

Перелітаючи, я побачив таке: на землі простелена синя доріжка, нею рухалися зручні дерев'яні возики, на яких лежали коти.

Котики були дуже гарні. І чорні, і сірі, і руді, і білі – усіх об'єднувало одне: вони мали гладеньку коротеньку шерстку. Вона гарно вилискувала на сонці. Перед кожним візочком сиділа жіночка з ножицями і дбайливо зістригала шерсть із животика. Вистрижене хутро обережненько складали на папірець, а котів знімали з візочка й саджали на трони, які стояли поряд.

Цікаво було й те, що в лапках котиків було по живій мишці, яку вони викручували в різні боки, мов шматочок пластиліну. І з'являлися дивні фігурки, схожі на літери абетки. Я колись вивчав абетку з хазяйкою Алісою. То миші мали вигляд справжнісіньких літер алфавіту! Я побачив мишку у вигляді літери «А» в сірого kota, мишку у вигляді літери «Б» в білого kota, у рудого була мишка, вигнута, мов літера «В»... Дивно! Мабуть, ці коти-лисопузи дуже розумні!

Якісь чоловіки несли таці, наповнені різноманітними стравами: смаженою рибкою, сирим та вареним м'ясом, сосисками, ковбасами, сарделлями, вареними овочами тощо. Коти лівово тягли свої лапки до таць і поволі їли все, що там накладене...

Тут-то я почав здогадуватися, куди зникає моя шерсть, але вирішив перевірити все остаточно. Тому необхідно було переговорити з цими лисопузами.

Я виліз зі своєї схованки. Дуже нервував, адже зараз таємниця зникнення шерсті остаточно розкриється!

– Привіт! – тихенько сказав я.

– Привіт! Тобі щось потрібно? – запитав один із котів.

– Так! Бачте, мій живіт, він полисів... Я не знаю чому, але є підозра. Ви мені допоможете?

– Звісно! – відповів інший кіт-лисопуз.

– Твоя хазяйка малює? – запитав рудько, який щойно зійшов із візочка.

– Так! Авжеж! – сказав я. І відразу пригадав різні фарби, палітри, купи картин і папірців, які в Алісі лежали скрізь. І знову відчув, як я за нею скучив.

– Отже, твоя хазяйка малює лисопузівським розписом. Для цього вона робить пензлики власноруч із твоєї шерсті! Ти – КІТ-ЛИСОПУЗ! А пензлики мають назву «КОТЯЧКИ».

– Ого! Це ж круто! – тепер я остаточно зрозумів, що моя таємниця розкрита!

Лисопузім котик був –
Філя враз усе збагнув!
Шерсть на пензлики згодилась,
У картинах закрутилась!
Фарби різні набрала –
Шерсть на розпис підійшла!

– Виявляється, я – ходячий пензлик! Я допомагаю Алісі малювати! Хоч... Стоп! Узагалі-то, це мої картини! Це я сам їх малюю! Я – не Філіп Холмс! Я – Філіп Пікассо! – я почав сильно розмахувати своїми лапами...

І тут прокинувся... Серіал про детектива Холмса вже давно закінчився. Аліса поспішала на прогулянку із друзями:

– Філю, залишася за головного! Не сумуй! Я швидко, обіцяю! Може, намалюєш щось? – засміялася дівчинка.

Звісно, Алісине «швидко» означає, що скоро її і не чекай. Тому я вирішив перевірити дещо. Я заліз на стіл моєї хазяйки. Вона забула вилити різнокольорову воду, поставити пензлики на місце та прибрати свою незакінчену картину.

Я побачив пензлики... Почав їх мацати. Приклав декілька до свого пуза.

– Агов! Це ж моя шерсть!!! Я – Кіт-Лисопуз! Ха! – радісно скрикнув.

Однозначно необхідно підправити цю картину Аліси, бо вона нікуди не годиться. А в мене стільки натхнення!

Тут я вирішив створити нову абетку! Не ті нудні літери, як у Аліси в школі, а такі, як у містечку Лисопузія. Які створюють справжні коти-лисопузі – у вигляді мишенят!

Намалював! Готово! Поставив відбиток власної лапи та підпис «Філя Пікассо»! Тепер лисопузівська абетка готова!

– Няв! Роботу закінчив, слідство завершено! Що ж робити? Піду подивлюся, що лишилося після Аліси в холодильнику... Хоч би бабця була десь подалі від кухні!

– От, лишенько! Майже нічого немає в цьому холодильнику. А бабуся ще мене ненажерою називає! Хоч би сосиску залишила. Няв! На цьому я ставлю жирну крапку...

Ваш улюбленець пухкенький Філя

Від авторки

Моя казка називається «Петриківський кіт», адже події відбуваються в селищі Петриківці Дніпропетровської області в Україні. Селище на весь світ славиться своїми майстрами, які створюють гарні розписи, як на папері, так і в інтер'єрах хатин та на дерев'яних виробих. Насправді ні містечка Лисопузії, ані котів-лисопузів не існує. А розпис, про який ідеться в казці, називається не лисопузівським (у перекладі з котячої мови), а петриківським!

Усі ці історії присвячені моєму улюбленцю, сірому пухнастикові – шотландському котові Філіпу. Більшість пригод засновано на реальних подіях. Але за те, що відбувалося в котячих снах, я не відповідаю!

Філя займається розслідуванням зникнення власної шерсті. Кіт став на деякий час Філіпом Холмсом. Він потоваришував із мишками, які весь час допомагали йому в розслідуванні. Навчився писати літери, складати речення, ставити розділові знаки, навіть розробив власну абетку! І це все він робив одночасно з викраденням їжі, кусанням бабусі та підмальовуванням на моїх картинах.

Правда, я вистригаю шерсть із живота мого пухнастика і власноруч роблю пензлики-«котячки» для створення ілюстрацій у техніці петриківського розпису. А мій кіт дуже творчий! Філя завжди бере участь у моїх справах. Коли я пишу картини або казки, йому обов'язково треба долучитися...

Ось такий він – петриківський кіт!